

nujícího; obsah takového práva arci nemusí oprávněný vykonávati osobně, nýbrž může tak činiti osobou třetí, zejména svými lidmi, domácími nebo zjednanými, kteří jsou výslovně nebo podle povahy služebního poměru mlčky zmocněni, aby obsah práva ve prospěch panujícího pozemku vykonávali. Není však tu potřebné vůle oprávněného, když tato třetí osoba jednala proti jeho výslovnému zákazu, leč že oprávněný o dalším výkonu práva věděl a jej trpěl neb aspoň k zamezení jeho nepůsobil. V tom případě, že tomu tak nebylo, nelze v chůzi proti jeho vůli vykonané shledávati nedbání povinnosti mu rozsudkem uložené a není tu předpokladu pro povolení exekuce, neboť za činy příslušníků své domácnosti a zejména lidí služebných ani podle předpisu § 1313 obč. zák. není zpravidla nikdo zodpovědn, pokud v jejich činech nemá účastenství nebo aspoň s jejich činy ve prospěch panující nemovitosti konanými výslovně nebo mlčky nesouhlasil. Podle zjištění prvního soudu rekursním soudem převzatého šla přes onu pěšinu jediné služka povinné strany a to po dvakráte, podle tvrzení povinované strany však učinila tak bez jejího vědomí a proti jejímu zákazu, z čehož dovozuje, že se skutečně chůze zdržovala a že exekuční návrh není odůvodněn, ježto exekuční titul povinné straně jiné povinnosti, než zdržeti se chůze neukládá. Avšak toto zjištění nepostačuje k zamítnutí exekučního návrhu, neboť podle toho, co řečeno, nemusí obsah práva vykonáván býti osobně. Naproti tomu rekursní soud, vycházející z názoru, že strana povinovaná odpovídá za svou čeleď, protože podle žalobního děje chůze tu také její čeleď vykonávala, spokojil se oním zjištěním a nehleděl k námitkám povinované strany, že chůze zakázala a o tom, že přes tento zákaz její služebná tamtudy šla, vůbec nevěděla. Kdyby však tyto námitky byly pravdivými, nebylo by lze v chůzi té spatřovati výkon obsahu služebnosti a nedbání povinnosti rozsudkem uložené. Řízení ve smyslu §§ 358, 55 ex. ř. provedené jeví se tudíž neúplným, a věc nebyla náležitě objasněna pro posouzení, zda-li namítanými okolnostmi nejsou předpoklady k povolení exekuce vyloučeny.

Čís. 634.

Ustanovení § 14, odstavec druhý, nesp. říz. vztahuje se též k úpravě notářských poplatků dle § 179 not. ř.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1920, R I 706/20.)

Dovolací rekurs do usnesení rekursního soudu, jímž rozhodnuto o upravení účtu notáře za sepsání notářského spisu, byl nejvyšším soudem odmítnut.

D ů v o d y:

Dle § 14, odstavec druhý nesp. říz. nedopouštějí se rekursy proti rozhodnutí druhé stolice o otázce útrat aneb o poplatcích znalců. Tento předpis vztahuje se i k této dovolací stížnosti. Poplatky notáře jsou dle své pravé podstaty útraty, jež strana notáři za notářské úkony je povinna nahraditi. Také účel shora dotčeného ustanovení svědčí jeho tuto hájenému

výkladu. Nejvyšší soud měl býti ušetřen toho, by v otázce útrat a popiátků zaplavován byl rekursy.

Čís. 635.

Pro přípustnost pořadu práva pro žalobu dělníka na podnikatele o náhradu škody z úrazu dle § 46 zák. o úrazovém pojištění dělnickém jest lhůstojno, zda v žalobě tvrzeno, že podnikatel zavinil úraz úmyslně.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1920, R II 167/20.)

Žalobce byl zaměstnán v továrně žalované firmy jako vrátný a utrpěl úraz tím, že zasypán byl v noclehárně bořící se zdí a střechou, ježto vykolejený vagon tovární vlečky vrazil do noclehárny a ji pobořil. Úrazovou pojišťovnou přiznán mu úrazový důchod. Kromě toho domáhal se na majitelce továrny další náhrady škody. Procesní soud prvního stádu žalobě vyhověl, maje za to, že zodpovědnost žalované firmy jest opodstatněna § 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu a předcházevší mu řízení jako zmatečné, a odmítl žalobu. D ů v o d y: Má-li žalobce za to, že kromě důchodu, pojišťovnou mu vyměřeného, má nároky na další náhradu škody (bolestné s výhradou dalších nároků, jak v žalobě tvrdí), jest pro tyto nároky dle § 38 zák. o úraz. děln. poj. v ý l u č n ě příslušným rozhodčí soud pojišťovny; jiného soudu nemůže se žalobce dle předpisu §§ 104 a 42 j. n. pod následky zmatečnosti (§ 477 c. ř. s. čís. 3) dovolávati; jedině, když se poškozený domáhá náhrady na podnikateli, může tak učiniti u řádných soudů, to však jen tehdy, může-li dokázati, že podnikatel způsobil podnikový úraz úmyslně, což však žalobce ani netvrdí (§ 46 odstavec druhý zák. o úraz. děln. poj.). Okolnost, že úraz žalobci se stal při provozu vlečné dráhy, do továrny vedoucí, nemění ničeho na vylíčeném právním stanovisku. Vlečka slouží, jak vychází ze spisů, k dovážení a odvážení tovaru a zboží a jest proto součástí továrního podniku a nikoliv podnik, veřejné dopravě sloužící, což ostatně strany ani netvrdí. Nepodléhá proto, jak první soud mylně za to má, zákonu ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., nýbrž úrazovému zákonu ze dne 28. prosince 1887, jak to výslovně stanoví § 2 tohoto zákona.

Nejvyšší soud nařídil soudu odvolacímu, zrušiv jeho usnesení, by znovu rozhodl o odvolání.

D ů v o d y:

Ustanovení § 38 zák. o úrazovém pojištění dělníků — jak ve znění zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888, tak i dle zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n. vztahuje se pouze na ony nároky na odškodné proti pojišťovně neuznané, které pojištěnci dle úrazového zákona proti pojišťovně přísluší, a jest proto mylným právní názor odvolacího soudu, že by pro ony nároky na odškodné, kterých se pojištěnec proti podnikateli domáhá a které, jsouce uvedeny v §§ 1325—1327 obč. zák., převyšují ony, na něž má nárok dle úraz. zákona, byl výlučně příslušným rozhodčí soud pojišťovny. Plyne to jednak z úva-